

valamint zsidónak született hallgatók felvételeinek addigi szüneteltetését, míg számuk megfelelően le nem eszik; a diplomák nosztrifikálásának beszüntetését addig, amíg az egyetemeken a tultermelés meg nem szűnik; a tandíjak egységes és méltányos megállapítását és minden egyéb díj: vizsga, laboratóriumi, melék, pótdíj megszüntetését...

— A kezelési pótdíj eltörlését is! — szolt közbe a rektor, amit a gyűlés éljenzéssel fogadott.

... Az ösztöndíjak megadásánál ne a szülők foglalkozását vegyék figyelembe — mondja tovább a javaslat —, hanem csakis a rászorultsággal párosult tanulmányi minősítést; kívánják a diákjelölti célokra juttatott összegek felemelését; az álláshalmazok megszüntetését; a jövedelmek maximalizálását és minimalizálását; a szellemi munka terén a 42 órás munkahét bevezetését; ugyancsak 42 órás munkahét bevezetését kívánják a fizikai munka területén és mindkét helyen a minimális munkabérek megállapítását; a nagyvállalatok és azok nagyjöveldimű tagjainak szociális, vagy ifjúsági adóval való megadóztatását, amelyből az önállósítási alapot kellene kiszélesíteni; a családalapításnak lehetővé tételét jövedelmekkel és segélyekkel, kölcsönökkel; a 400 pengőn felüli családi álláshalmazok megszüntetését és végül az agglegényadó bevezetését.

A javaslat ismertetése után hozzászólások következtek. Elsőnek

ifj. Tóth László Americanus bölcsészhallgató

szólt fel. Bevezető szavaiban arról beszélt, hogy követelni kell az ifjúságnak, hogy a 12 pont alapján épüljenek fel a kormány javaslatai.

— Nem vagyunk szélsőségesek — jelentette ki ezután — és nem is akarunk azok lenni.

A következő pillanatban valaki elkialtotta magát:

— Fúj! Áruló!

Tóth így folytatta beszédét:

— Nekünk, magyaroknak van keresztünk, amelyért küzdenünk kell, nem kell nekünk semmiféle külön kereszt.

A zödingesek itt újból hangos zajongás' rögtönöztek.

— Van Keresztünk — folytatta a szónok —, amelyben benne van a magyar államiság gondolata és amely a magyar kultúrával Szent István óta egybeforrt. Ennek a keresztnek kell beragyognia a magyar horizontot!

Tóth Lászlónak ezekre az emelkedett szavaira a zödingesek óriási vihart rögtönöztek. A hegyről közbekiáltások röpködtek feléje, úgy hogy szavait nem tudta folytatni. Később át-süvített egy hang:

— Hát a kikeresztelkedett zsidókkal mi lesz?

Dr. Erdélyi László rektor, aki láthatólag felindulva hallgatta ezt a hangzavart, a közbekiáltás hallatára a felsőbb régiók felé fordulva hangosan így szolt:

— Különb és értékesebb keresztények vannak azok között, mint önök között...

A rektor további szavait a zödingesek zajától nem lehetett hallani.

A terem közönsége láthatólag két pártra szakadt, egyikük a közbekiáltások pergőtűzét zudították a helyén álló Tóth Lászlóra, míg a másik része hallani kívánta a beszéd folytatását.

Amikor a zaj lecsillapult, hallani lehetett a rektor erélyes hangját:

— Aki ellenkező nézetet vallanak, azok tartanak külön gyűlést maguknak és távozzanak el innen, ígérem, hogy mi nem fogjuk az ő gyűléseiket megzavarni...

A rektor ezután a nyilasokhoz intézte szavait.

— Önök talán idegenek tőlünk? Én nem tudok különbséget tenni magyar és magyar között...

Meg vagyok győződve arról, hogy mind a nemzet javát akarják szolgálni... Mi, magyarok lovasias nemzet vagyunk — folytatta a rektor — a magyar nemesség megköveteli, hogy ne legyünk igazságtalanok senkivel szemben sem. Aki ártatlan, az becsülést érdemel, csak a gazember bünhődjön...!

A rektor kemény szavai némileg lecsillapították a hangulatot, de amikor ifj. Tóth László folytatni akarta beszédét, a nyilasok ismét kiáltozni kezdtek:

— Áruló!

— Ha tovább is zavarják a gyűlést — szolt ekkor a rektor — arra kényszerítenek, hogy berekesszem a gyűlést...!

— Lehet! — kiáltotta valaki.

— Amikor ezt a gyűlést összehívtam, az volt a cél — folytatta a rektor —, hogy méltóság- teljes gyűlést tartsunk és nem az, hogy botrányt idézzünk elő. Az ifjúságnak máskor is lett volna alkalma tüntetésekre, de nem tette, az utóbbi idők eseményei alatt a szegedi egyetemen példás rend volt...

Most valaki

a felsőbb padokból egy papirnyilat dobott

ifj. Tóth László felé, aki nyugodtan állt helyén, hogy folytathassa beszédét. Újból kitört a hangzavar, közbekiáltások röpködtek a szónok felé.

A rektor újból figyelmeztette a zavarogatókat,

hogyha tovább is kiáltoznak, berekeszti a gyűlést.

Most már ismét szóhoz juthatott Tóth László. Beszédét rövidre fogta és a következő szavakkal fejezte be:

— Fel fog ragyogni a mi Szent Istvánj keresztünk és nem a nyilaskereszt!

A nyilasok újból heves attackot intéztek a szónok ellen, majd a csend helyreállításával Balogh Ferenc gyógyszerészhallgató követelte, hogy a gyógyszerészeknél is vezessék be a numerus clausust. követelte a pesti és szegedi gyógyszerészhallgatók számának igazságos arányosítását. Balogh javaslatát ezután éppúgy, mint a szegedi pontokat, elfogadta a gyűlés, majd a Hiszekegyet énekeltek el. A nyilasok a magyar imádság alatt német módra előrelendítették kezüket.

A „szegedi pontokat“ küldötség viszi a kormányhoz.

A gyűlés résztvevői ezután lassan szétszörlottak, két óraker bevonták a rendőri készsültséget, beavatkozásra sehol sem volt szükség.

Szeged Városi Színház

Hétfőn, 1937 április 26-án, este 8 óraker:

SZALAY KAROLA BORDY BELLA

BRADA REZSŐ KÖSZEGI FERENC

a m. kir. Operaház szolótáncosai és

a BALETTKAR felléptével

BALETT-EST

A szenzációs műsor

1. Rossini: Semiramis nyitány.
2. Liszt rapszódia. Táncolja: Bordy Bella.
3. Strauss János: „Délvidéki rózsák.“ Táncparódia. Előadja a tánckar.
4. Csaiikovszky: „Pas de toois“. Táncolja: Szalay Karola, Brada Rezső és Köszegi Ferenc.
5. Moszkowsky: Táncolja: Bordy Bella és Brada Rezső.
6. Jacobi Viktor: „Cancan“ a Sybilből. Előadja: a tánckar.
7. „Csárdajelenet.“ (Magyar népdalok. Előadja: Szalay Karola, Köszegi Ferenc és a tánckar.

Ezt megelőzi:

2. Pierette fátyla. Némajáték 3 képbén. Szövegét írta: Schnitzler Arthur. Zenéjét szerzette: dr. Dohnányi Ernő. Dohnányiné Gallafres Elza koreografiája alapján betanította: Brada Rezső.

Vezényel: Friesay Ferenc.

Kerékpárosok!

Elsőrendű kerékpárokat engedményes árban részletre adom. Gumikat és alkatrészeket most filléres Szántó Sándor-nál, árban kaphat Szeged, (Kiss D palota Kiss u. 2

Ne menjetek Szegedre!

Írta: TIHANYI JANOS LAJOS,

Mikor a magyar képzőművészek terbevették a szegedi képzőművészeti kiállítás megrendezését, sokszor hallották ezt a jóakaratonak feltüntetett kishitű figyelmeztetést. Ne menjetek Szegedre, az a szép nagy város mélyen alszik, ott fog a legkevesebb könyv és a fehérholló ritkaságu kiállítások fiaszóval végződnék. A győri kiállítás sikere után megtorpantunk egy pillanatra a Kassandra jóslások reményét forrázó vétőjára. Nem hittünk bennök, de mégis megtorpantunk, hiszen tengernyi pénzbe kerül egy ilyen kiállítás s mi nem vagyunk Krózusok, évekre téltenségre kárhóztathat egy bukás s akkor mi lesz a programunkkal, a vidéki kulturközönség felvilágosításának a programjával?

Es akkor jött a szegedi sajtó bátoritása.

A maga városába vetett hitét sugározta felénk: — jöjjetek! Jöjjetek, mert nemcsak Budapesté a magyar képzőművészet, hanem Szegedé is! Jöjjetek, hogy közelebb hozzassátok a mai magyar képzőművészethez a vidéki városokat, jöjjetek és beszéljetez mai problémáitokról és jöjjetek azért is, hogy pátriánk tehetséges festői is munkakedvet kapjanak.

Emlentünk.

A sajtó óriási arányu támogatása, a főpdsztor-nak, a város első polgárának, a gyűjtőknek ügyünk mellé állása, a nagyközönségnek még sehol nem tapasztalt érdeklődése és az iskolák lelkesedése olyan sikerre vitték ezt a kiállítást, hogy jódarab időre bizalmat adtak. Az utolsó napokban már nincs katalógus és új jegytömböket kell beszerezni... Az iskolák olyan tömegekbe vonulnak fel, hogy mindkét traktusban tartjuk az előadásokat és rendezzük a tárlatvezetést!... Képek egész során ott a fehér cédula: — Megvették!... A korzó szépei, a színház estélyiruhás hölgyei és urai másnap a kiállítási helyiségekben is láthatók. A szegedi egyetem nagynevű tudósai, professzorai eljönnek a kiállításra. Ott látjuk az ügyvédi kart, a bíróságot, magasrangú katonatiszteket, az iskolák és intézetek vezetőit és tanári karát. A papság mindennapos vendégünk. Szeged művészvilága melénk áll és lelkesedik. Már szereljük a kiállítást. A szegediek még mindig jönnek...

Egy pesti jubilaris kiállítás sem nyújtja ezt a képet!

Nem! Kassandrajajjos uraim, nem volt igazatok! Szeged kulturális megnyilatkozásban és a megnyilatkozások megértésében is az ország második városa, páratlan lehetőségekkel! Tessék mindent elvinni, ami magyar érték, lent testvérek várják. Igenis mi művészek is okai vagyunk annak, hogy vidéken elburjánzott a giccskultusz és a kontárság kártevése, mert elhanyagoltuk a vidéket. Bátorságunk a pesti kiállításokra beküldött képek egypengős akasztócédula kockázatán túl sohasem terjedt, kényelmes siránkozással ültünk a magyar Babelben és fajogtunk, hogy kicsi a világ! És hagytuk, hogy a vidéket egye egy alsó színvonalu etika rozsdája, részvétlenül néztük a jóhiszemű vidék félrevezetését.

Most pedig mondjunk köszönetet. Köszönetet a sajtónak s mindazoknak, akik anyagilag és erkölcsileg melénk álltak. Aki támogatták ezt a kiállítást és lehetővé tették számunkra, hogy kulturmunkásságunkat folytathassuk. Senkit nem akarunk megbántani azzal, hogy neveket sorolunk fel, de érezzük, hogy ez a hallgatás bennünket csak a város sorompójáig kötelez. Itt Pesten szabad lesz beszélünk, szabad lesz neveket felsorolni.

TARZAN TARZAN TARZAN

A BELVÁROSI

MOZIBAN